

ВІД КНИГИ ДО МЕТИ
АВТОРСЬКИЙ ПРОЄКТ ІРИНИ ФАРІОН

IV ВИПУСК

ВІД КНИГИ ДО МЕТИ
АВТОРСЬКИЙ ПРОЄКТ ІРИНИ ФАРІОН

IV ВИПУСК

Львів – 2016

Авторський проєкт доктора філології Ірини Фаріон «Академічні майстер-класи: Від книги до мети», що триває п'ятий рік (2011–2016), передбачає щомісячне запрошення відомих науковців та митців із презентацією їхніх творів та широке медійне висвітлення. За цей час у проєкті взяло участь 40 авторів.

У пору інформаційної заблокованості української науки та культури такі живі зустрічі покликані доносити до загалу інформацію про наукові та мистецькі здобутки і формувати націєцентричні інтелектуально-мистецькі середовища.

КНИГА – РОЗМОВА КРІЗЬ ВІКИ:

діалог з досвідом, монолог з собою

Завершився четвертий сезон проєкту «Від книги до мети» (2014–2015 рр.). Його гості: актор і письменник **Антін Мухарський** (Орест Лютий), науковець і журналіст **Микола Тимошик**, філософ і видавець **Олег Фешовець**, психолог і видавець **Богдан Трояновський** та священник **Севастиян Дмитрух**, видавець **Орест Косак** і науковець **Оксана**

Микитюк із презентацією праць видатного мовознавця Святослава Караванського, письменник та журналіст **Володимир Лис**, науковець і політик **Ірина Фаріон**, поетка, зв'язкова Романа Шухевича, легендарна українська повстанка і борчиня **Ольга Ільків**.

Ми працювали від осені до осені 2014–2015 років. Ви були співтворцями наших зустрічей, які тривають передусім

завдяки Вам: ви приходите по книжки від запрошених авторів та по живе спілкування з ними. Вони пишуть про різне і по-різному. Проте всі дарують нам духову та інтелектуальну енергію українського світу, на яку завжди спрагли розумні та вільні українці. Після цих зустрічей ще надовго зостаються відсвіти чару спілкування і співдії. Усі ми огорнуті ідеєю української спільності і свободи. Саме це заохочує цей проєкт творити далі.

Ми працювали у час війни, обізваної АТО; у час прірви між Героями війни та «однотуровою» владою; між ідеалами людської та національної гідності та моральної деградації влади та її обранців також; між нашими потребами та можливостями; між пе-

чальним прозрінням і горінням усупереч усьому. Ще більше спраглими на моральні константи, національні первні та інтелектуальні здобутки ми ставали.

Не маємо часу на печаль, попри жнива смертей на далекому Східному фронті; попри комплекс малоросійства у певних середовищах, посилений, а не зменшений війною; попри безпрецедентне розминання з шансом стати реально духово незалежними. Суспільство надто повільно реагує на виклики часу: недочуває, недобачає, недоходить – НЕ ВСТИГАЄ і злоститься не на те, що треба. Роздвоєність стає ознакою психічного стану більшості. Втома від боротьби паралізує рух догори з ями московського колоніалізму: москалізація гуманітарного простору триває вже під патріотичними гаслами – «русскоязычные патриоты», «єдина страна», «толерантность», «національна ідея – це

союз з Європою», «рік англійської мови в Україні». Все це нові обгортки для незакінченої постійної культурної війни з українцями в Україні – і то в час відвертої, показової, класичної війни на Сході. Ця війна можлива тільки через **духову поразку, себто національну (мовно-історичну і культурну) несвідомість чи недосвідомість українців** ще від далеких XVII, XVIII, XIX і зрадянського XX століть. Через його *малоросіянізацію* українців.

Ворог це добре знає і блискуче використовує: *«Якщо ворогові суджено бути переможцем, а нам переможеними, то це сталося великою мірою через те, що цей ворог і в минулому виявляв і в сучасному виявляє надзвичайне уміння у тому, щоб знаходити слабкі місця в нашій структурі – і по них із цілою силою ударяти»* (Іван Лисяк-Рудницький, «Русифікація чи малоросіянізація»).

Як не мене, вдаривши, націю не проб'єш, коли вона матиме на собі панцир власної традиції, хребет націоналістичної ідеології та м'язи природної мови. Задля цієї триєдності *створимо* цей проєкт уже четвертий рік, у п'ятому проєкті відбулося вже три зустрічі. Словом, ми не схилилися – ми злегка присіли, щоб зав'язати воєнні берци і перезарядити автомат. Крім сталевих, він має інші кулі – словесні та інтелектуально-мистецькі. Вже 200 років найвлучніші з них – Шевченкові:

*У чужому краю
Не шукайте, не питайте
Того, що немає
І на небі, а не тільки
На чужому полі.
В своїй хаті своя й правда,
І сила, і воля*

(Тарас Шевченко).

Автор і організатор
проєкту
доктор філології
ІРИНА ФАРІОН

11 ВЕРЕСНЯ 2014 РОКУ

ЗУСТРІЧ ІЗ УКРАЇНСЬКИМ АКТОРОМ, ТЕЛЕВЕДУЧИМ,
МУЗИКАНТОМ, ПИСЬМЕННИКОМ

АНТОНОМ МУХАРСЬКИМ

... ми знову, як і сто, як і триста, як і вісімсот років тому, першими приймаємо удари азійської орди, захищаючи своїм життям Європу, яка в цей час спокійно п'є каву, заїдаючи її хрумками круасанами, інколи підкидає трохи грошенят...

Антін Мухарський

Презентовано проєкт «Майдан. (R)Еволюція духу», над яким автор працював пів року. У книзі у вигляді спогадів зафіксовано період від 21 листопада до 22 лютого, коли втік Янукович. У проєкті зібрано есеї, розповіді про Майдан українських культу-

рологів, філософів, істориків, поетів, прозаїків. Далі – художня частина. Насамкінець – поетичний Майдан. Головне досягнення проєкту, на думку автора, те, що він проілюстрований понад 200 світлинами, відібраними з-поміж 6000, що надіслали фотографії з усієї України.

ЖИТТЄПИС

Антін Мухарський, відомий під сценічним ім'ям Орест Лютий, народився 14 листопада 1968 року в Києві. 1992 р. закінчив Київський театральний інститут ім. І. Карпенка-Карого за фахом «артист театру та кіно». Від 1985 року знімався у кіно та серіялах,

серед яких: «Останній дзвінок» (1985), «Острів Любо-ви» (1995), «День народження буржуя» (1998), «Мийники автомобілів» (1999), «Королева бензоколонки-2» (2004), «Гудзик» (2006).

Був режисером, автором та ведучим телевізійних програм «НЛО» (1999–2000), «Музичний кіоск» (2001), «Бадьорого ранку» (2002–2003), «Шалений світ» (2004), «Квадратний метр» (2006–2008) – усі телеканал «Інтер». Автор, продюсер та ведучий культурного проєкту кабаре-шоу «Зелена лампа» та новорічної програми «Зелений вогник» на каналі ТБІ (2013).

МИСТЕЦЬКА ТВОРЧІСТЬ

2008 року заснував галерею незалежного мистецтва ANTIN'S COLLECTIONS, що стала відома масштабними проєктами «Жлоб-Арт», «Сільський гламур» (колекція українського кітчезового живопису 30–60-х років ХХ століття), велика українська мультиплікація «Все, що залишилось». 2009 року Антін Мухарський заснував СВХ «Воля або смерть», 2014 року – мистецьку платформу «Український культурний фронт», стартом якої став культурологічний проєкт «Майдан. (R)Еволюція духу».

Літературний доробок автора налічує 8 великих творів на різноманітну тематику: автобіографічний роман «Доба» (сповідь молодого бандерівця) (1995, 2012), роман «Попса для еліти» (2003),

дитяча казка «Пригоди для Заврика» (2004), мистецький каталог «Воля або смерть» (2011), повість «Смерть малороса» (2013), збірка повістей «Після злучення тварина сумна» (2013), культурологічний альманах «Жлобологія» (2013), історично-культурологічний альманах «Майдан. (R)Еволюція духу» (2014).

Музичний доробок Антіна Мухарського (Ореста Лютого) – це проєкт «Сільський глумур» (2008) та патріотичний проєкт «Лягідна та сувора українізація».

Антін Мухарський – автор та продюсер проєкту кабаре «Мама-Анархія» (2014). Нагороджений двома нагородами

премії «Київська пектораль» за роль Бертрана в спектаклі «Коли кінь втрачає свідомість» (1992), за роль Хлестакова в «Ревізорі» (1999) та призом критики на Единбурзькому театральному фестивалі в Шотландії (1996) за роль Раскольнікова в спектаклі «Вбивця».

ДУМКИ-ПЕРЛИ ВІД АВТОРА

«Майдан створив новий архетип модерної української людини. Саме на Майдані відродилася довіра поміж індивідуумами. Це був фантастичний злам пострадянської, постсовкової та постколоніальної людини. Народилася нова якість спілкування. Оцієї нової якості українця так шалено боїться імперія, що розташована поруч з нами».

«Від тварини людина різниться тим, що в ній живе Бог. Якщо людина відчуває Бога у собі, то має жити за божественними принципами. Основний божественний принцип – це творення. Людина – це митець. І починати потрібно від свого маленького острова, де має бути принаймні чисто».

«Українець повинен бути відповідальний бодай за себе самого, починаючи від зовнішнього вигляду і завершуючи порядком у своєму під'їзді, вулиці і, зрештою,

державі. Українець – це самовдосконалення, самоосвіта, самопізнання, а головне, самовідповідальність. Саме ці якості, на думку митців, яких я сьогодні представляю, і лежать в основі нової модерної української ідентичності».

P. S. «Звісно, ліберальна модель трактування так званого «Євромайдану» має право на існування. Проте категорично не сприймаю упередженого і боягузливо-панічного підходу певних середовищ до ролі націоналістів-свободівців у логічному перетворенні «євромайдану» в національний Майдан. Себто «правда» у проєкті «Майдан. (R)Еволюція духу» дуже суб'єктивна і далека від повноти», – Ірина Фаріон.

25 ВЕРЕСНЯ 2014 РОКУ

ЗУСТРІЧ ІЗ ДОКТОРОМ ФІЛОЛОГІЧНИХ НАУК, ПРОФЕСОРОМ, ЗАВІДУВАЧЕМ КАТЕДРИ ВИДАВНИЧОЇ СПРАВИ ТА МЕРЕЖЕВИХ ВИДАНЬ ІНСТИТУТУ ЖУРНАЛІСТИКИ ТА МІЖНАРОДНИХ ВІДНОСИН КИЇВСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ КУЛЬТУРИ ТА МИСТЕЦТВ, ЧЛЕНОМ НАЦІОНАЛЬНИХ СПІЛОК ПИСЬМЕННИКІВ І ЖУРНАЛІСТІВ

МИКОЛОЮ ТИМОШИКОМ

Безнадія нищить сили людини.

Іван Огієнко

Презентовано видавничий проєкт «Запізніле вороття»: 17 томів про високу творчість Івана Огієнка. В основі видавни-

Твори другої серії, що вже видані в Україні: «Історія української літературної мови», «Українська культура», «Свята Почаївська лавра», «Слово

кописних фондів професор Тимошик отримав від канадської сторони 2000 року під час презентації у деяких найбільших містах Канади його нової книги «Лишуть навіки з чужиною: Іван Огієнко (митрополит Іларіон) і українське відродження». Книгу обсягом понад пів тисячі сторінок було написано на основі опрацьованого колосального архіву митрополита Іларіона у Вінніпезі.

Особливе емоційне та пізнавальне враження від такої зустрічі залишається ще й тому, що розповідь професора Миколи Тимошика супроводжував показ рідкісних документів і видань за допомогою мультимедійної системи.

ЖИТТЄПИС

Микола Тимошик народився 18 січня 1956 у селі Данине Ніжинського району Чернігівської області. 1978 року закінчив факультет журналістики Київського університету. Згодом – головний редактор обласної газети

чої серії – досі не друквані в Україні, заборонені свого часу советським режимом твори видатного діяча українського відродження, соратника Михайла Грушевського в боротьбі за Українську незалежну соборну державу – Івана Огієнка (митрополита Іларіона). Книги виходять друком у двох видавничих серіях: «Рукописна спадщина» та «Зарубіжні першодруки». У першій серії вже побачили світ такі твори Огієнка (Іларіона): «Рятування України», «Тарас Шевченко», «Розп'ятий Мазепа», «Богдан Хмельницький», «Українське монашество», «Містечко Брусилів та його околиці».

про Ігорів похід», «Українська церква за час Руїни», «Українська церква», «Історія українського друкарства», «Рідна мова», «Наша літературна мова», «Служити народові – то служити Богові», «Ідеологія української церкви».

Кожна з цих книг відтворює цілі пласти з історії української культури, що потребують політично не заангажованого переосмислення і гідного пошанування. Право на першовидання творів Івана Огієнка в Україні з канадських ру-

«Молодий буковинець» (Чернівці). Далі переїхав до Києва, де працював головним редактором видавництва «Либідь» при Київському університеті, директором Науково-видавничого центру «Наша культура і наука».

2002–2010 роки – завідувач катедри видавничої справи та редагування Інституту журналістики Київського університету. Стажувався в Колегії Святого Андрія Манітобського університету (Канада, 1997, 2000), Українському вільному університеті (Мюнхен, 1998), Інституті перепідготовки журналістів Fojo (Швеція, 2003), Міжнародному Андалузському університеті (Іспанія, 2006).

НАУКОВА ТВОРЧІСТЬ

Автор понад 200 публікацій з історії українського друкованого слова, історії цензури в Україні, теорії та практики сучасної журналістики. Найвідоміші праці – це монографії «Голгофа Івана Огієнка» (1997), «Її величність – книга» (1999), «Лишусь навіки з чужиною» (2000), підручник «Історія видавничої справи» (2003), навчальний посібник «Видавнича справа та редагування» (2004), практичний посібник «Книга для автора, редактора, видавця» (2006). Упорядник, автор і видавець понад 20 книг з журналістики, видавничої справи, українознавства. Переклав з російської мови книгу «Українське питання». Ведучий авторських програм на першому каналі

Національного радіо: «Божа іскра Івана Огієнка» (1996–1997), «На перехрестях долі» (1998–1999), «Сторінками історії» (2002–2003), «Запізніле вороття» (2003, 2005). Нагороджений орденами Святого Архистратига Михаїла (2003), Рівноапостольного князя Володимира (2006, УПЦ КП). Лавреат премій імени Івана Огієнка (1995), Якова Гальчевського та Івана Франка (2009) за книгу «Історія видавничої справи».

ДУМКИ-ПЕРЛИ ВІД ІВАНА ОГІЄНКА

«Терпеливість у терпінні – велика чеснота».

«Совість та правда – це БОГ у мені».

«Знаходить щастя у своїх стражданнях – це найвище вдосконалення душі».

«Наші терпіння за правду – це терпіння тимчасові. І що ніч темніша, то яснішим буде день».

«Праця вперта, безперервна праця – коваль твоєї будучини».

«Треба мати наукову совість і називати речі своїми іменами».

«Уміймо своєчасно шанува-

ти своїх творчих працівників! Перестаньмо нарешті привселюдно тикати на їх нікому не потрібні «недостачі», бо це ж знецінює нас як націю».

«Ми створили культ Шевченка, але не створили культу його МОВИ».

«Мовні анархісти» – це притаманне віковичне українське лихо: нікого не слухатися і все знати краще».

«Коли ти українець, а української мови не знаєш, ти українець мертвий».

«Чиєю мовою говориш, – того й душу носиш».

«Кожна людина гарна у своїй одежі».

17 ЖОВТНЯ 2014 РОКУ

ЗУСТРІЧ ІЗ ДИРЕКТОРОМ УКРАЇНСЬКОГО ВИДАВНИЦТВА «АСТРОЛЯБІЯ»

ОЛЕГОМ ФЕШОВЦЕМ

Найвідоміший тактик у світі швайцарець Ганс фон Дах навчав свій народ, як перемагати у великій війні. Ця книга, як ніколи, актуальна для українців-патріотів.

Посібник вчить, як перемагати навіть тоді, коли супротивником є, здавалося б, непереможна і потужніша військова сила.

Олег Фешовець

Презентовано книгу Ганса фон Даха «Тотальний опір. Інструкція з ведення малої війни для кожного». Легендарна книга швайцарського воєнного експерта майора Ганса фон Даха є чудовим посібником, мета якого навчити, як перемагати навіть суттєво потужного військового ворога. Автор розкриває моральні засади, стратегічні цілі, тактику та бойові техніки так званої малої війни. Вихідним принципом є переконання, що боротьба за свободу не завершується навіть після нищівної поразки у регулярній війні, навіть після цілковитого розгрому армії. Книга проілюстрована численними рисунками автора, які, зображаючи зразки бойових акцій та технік опору, значно полегшують засвоєння матеріалу.

Із презентованою працею присутніх ознайомив Олег Фешовець – кандидат філософських наук, науковий ре-

дактор видання, автор понад 20-ти перекладів науково-філософських книг, директор видавництва «Астролябія».

ПРО ВИДАВНИЦТВО «АСТРОЛЯБІЯ»

Видавництво «Астролябія» засновано 15 вересня 2000 року з метою видання літератури, що допомагатиме громадянам наново відбудувати систему координат у світі, у якому панує виразна тенденція їхньої дезорієнтації. Другим завданням ви-

давництва є заробіток коштів для реалізації проектів у царині філософії (зокрема – створення незалежної філософської школи).

За 14 років існування видавництва вийшло понад дві сотні видань. Це книги з філософії, психології, політичних наук, права, історії та художня література.

Важливим напрямом діяльності видавництва є видання мілітарної літератури. Початком роботи у цій царині є заснування 2009 року Львівського мілітарного альманаху «Цитаделя». Від зими 1914 року видавництво почало інтенсивну роботу з підготовки до видання сучасних військових та воєнних видань. Першою кни-

гою, що побачив світ, став український переклад найвідомішої праці зі стратегії та тактики партизанської війни майора шведської армії Ганса фон Даха «Тотальний опір. Інструкція з ведення малої війни для кожного» (наук. ред. Олег Фешовець).

ОЛЕГ ФЕШОВЕЦЬ ПРО КНИГУ ГАНСА ФОН ДАХА «ТОТАЛЬНИЙ ОПІР. ІНСТРУКЦІЯ З ВЕДЕННЯ МАЛОЇ ВІЙНИ ДЛЯ КОЖНОГО»

«Спостерігаючи воєнні реалії на Сході України, ми гірко констатували, що наше військо не готове до протистояння агресорові. Разом з тим, ми відкрили, що є надзвичайно велика кількість

людей, готових полягти за незалежність Батьківщини. Проте самого бажання захистити рідну землю мало, необхідний вишкіл. Ця книжка – набір інструкцій, які може опанувати будь-яка людина і перемогти хоробрішого за себе ворога. Вона вчить нас, як перемогти, як чинити опір до кінця».

«Книга легітимізує партизанську, «народну» війну. Коли сильного суперника перемогти не можна, необхідно воювати за принципом малої війни».

АДАПТОВАНІ ДУМКИ- ПЕРЛИ ВІД ГАНСА ФОН ДАХА

• Сучасні війни – це «війни світоглядів», у яких ідеться про «бути чи не бути».

• Мета війни – це не військова перемога – а цілковита інтеграція в ідеологічну сферу.

• Споконвіку боротьба за світогляд і політичні переконання була запеклішою, ніж за кусень хліба.

• **Найкращим виходом із будь-якої війни є опір до останнього.**

• Навіть за найскладніших обставин опір не є марним, а навпаки – стає першим і основним обов'язком.

• Наш нейтралітет вартує рівно стільки ж, скільки вартує наша армія (генерал Анрі Гізан).

• **Якщо ми хочемо уникнути**

рабства, то не маємо права відмовлятися від боротьби лише через те, що регулярну армію буде розбито.

• Уявлення, що війна є справою виключно армії і що результат боротьби може визначити перемога або поразка війська, – застаріле.

• Ніщо не є для тирана милішим, аніж добровільне складання зброї жертвою.

• **Вірмо в силу серця! Вірмо, що переможе право і людяність, а не сила і ненависть!**

• Вірмо, що Господь не на боці сильніших батальйонів, а на боці справедливості.

• **Ніколи не капітулювати! Краще померти стоячи, ніж жити на колінах!**

27 ЛИСТОПАДА 2014 РОКУ

ЗУСТРІЧ ІЗ ДИРЕКТОРОМ ВИДАВНИЦТВА «СВІЧАДО»

БОГДАНОМ ТРОЯНОВСЬКИМ ТА ОТЦЕМ СЕВАСТЬЯНОМ (СТЕПАНОМ) ДМИТРУХОМ.

ПРЕЗЕНТАЦІЯ ПРАЦІ ПРО **АНДРЕЯ ШЕПТИЦЬКОГО**

Перша опора – це мова. Друга опора, на якій стоїть народ, – це його спосіб мислення.

Андрей Шептицький

Презентовано книгу Кирила Королевського «Митрополит Андрей Шептицький».

ПРО ВИДАВНИЦТВО «СВІЧАДО»

Видавництво «Свічадо» засновано 1 листопада 1987 року, коли в Польщі вийшов перший номер однойменного журналу. Сьогодні «Свічадо» – знане у всій Україні видавництво при Монастирі Монахів Студитського Уставу у Львові. Спеціалізується на виданні та розповсюдженні книг богослужбової, катехитично-педагогічної, науково-популярної літератури на духовну тематику. Широкому

колу читачів адресовано літературно-художні, мистецькі видання, книжки про подружжя, виховання дітей, психологію та інше.

Особлива подяка видавництву, що дотримується засадничих норм Харківського правопису 1929 року.

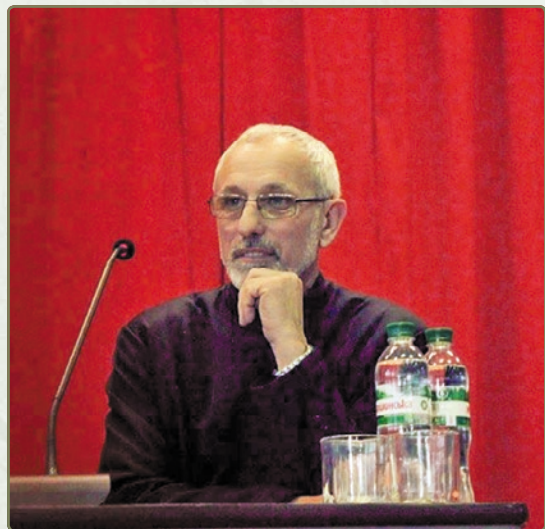
ПРО КНИГУ КИРИЛА КОРОЛЕВСЬКОГО «МИТРОПОЛИТ АНДРЕЙ ШЕПТИЦЬКИЙ»

Директор видавництва Богдан Трояновський ознайомив з презентованою

працею – книгою Кирила Королевського «Митрополит Андрей Шептицький».

«Це перша монументальна біографічна праця про Великого Митрополита, – розповідає пан Трояновський. – Книжка написана французькою мовою, а тепер уперше перекладена українською. Над нею працювали 15 років – це найбільший довгожителю нашого видавництва. Мусили залучити істориків, фахівців з

суспільного богослов'я і навіть географів, щоб не допустити неточностей та помилок. Шептицький був людиною мистецтва, меценатом, опікуном бідних.

Але Шептицький передусім – людина молитви, людина своєї Церкви. Він жив Церквою, хотів піднести її на найвищий моральний і духовний рівень. Тішуся з того, що нині, з нагоди 150-ліття від дня народження Митрополита, вийшла ця книга. Ми наче всі чули про Шептицького, знаємо, ким він був, але все ж надто віддалені від нього. Сподіваюся, що таке видання наблизить нас до постаті Митрополита, адже Шептицький може нам підказати, як маємо будувати сучасну українську хату».

Отець Севастіян Дмитрух – збирач творів сакрального

мистецтва колекції «Студіон», співзасновник і директор Музею сакрального мистецтва Львівської архієпархії УГК, рятівник та ініціатор реставрації багатьох пам'яток архітектури, розповідав про постать Королевського. «Кирило Королевський – священник і богослов, француз з походження, довголітній соратник, однопумець та послідовник справи Митрополита Андрея Шептицького. Справжнє ім'я Кирила Королевського – Жан Франсуа Жозеф Шарон. Дуже показово, що він зацікавився східним обрядом – став греко-католицьким священником і навіть взяв собі інше ім'я». Крім того, Шептицький призначив Королевського прокуратором монахів-студитів при Конгрегації Східних Церков у Римі. Завдяки Королевському Європа і Римо-католицька церква ще більше дізналися про Українську греко-католицьку церкву».

ДУМКИ-ПЕРЛИ ВІД АНДРЕЯ ШЕПТИЦЬКОГО

«Ідеалом нашого національного життя є наша рідна все-національна Хата-Батьківщина».

«...великий народ – це не пісок одиниць. Це цілість дуже зложена злукою різних природних угруповань людей».

«Коли праведність і справедливість у свobodного народу не є в пошані, ...сама свобода може бути великою небезпекою».

«...систему хаосу, що веде до повного рабства, прикривають прекрасними гаслами: свободи, братерства, рівності».

«Що ж робить якась число людей одним народом? Передовсім МОВА».

«...ніхто у нас із соціологів, політиків, етнографів не приглядався з лупою до народної психіки в одиницях і масах. Ніхто навіть не зробив поважних наукових дослідів над таким явищем, що можна його назвати глибокою раною чи язвою, яким є москофільство».

«Самостійництво надто важко приймалося навіть в інтелігенції».

«...прикмета самостійництва лишилася зовнішньою характеристикою УНР».

«...релігійні роздори не то, що не злагодять національних свар, а, може, зроблять їх ще прикрішими і глибшими».

17 ГРУДНЯ 2014 РОКУ

**ЗУСТРІЧ ІЗ ДИРЕКТОРОМ ВИДАВНИЦТВА «БАК»
ОРЕСТОМ КОССАКОМ ТА ДОЦЕНТОМ
«ЛЬВІВСЬКОЇ ПОЛІТЕХНІКИ» ОКСАНОЮ МИКИТЮК.
ПРЕЗЕНТАЦІЯ ПРАЦЬ ВИДАТНОГО УКРАЇНСЬКОГО
МОВОЗНАВЦЯ СВЯТОСЛАВА КАРАВАНСЬКОГО**

Мовне питання в Україні – це питання її незалежності.

Святослав Караванський

Знагоди уродин українського мовознавця (94 роки), поета, журналіста, автора самвидаву, багатолітнього в'язня концтаборів СРСР, члена ОУН **Святослава Караванського** відбулася презентація його знакових праць, що видало видавництво «Бак»: «Словник рим української мови», «До зір кризь терня, або Хочу бути редактором», «Книга-журнал одного автора», «Звідки пішла єсть московська мова, або Шила в мішку не сховаєш», «Російсько-український словник складної лексики» (друге видання, доповнене й виправлене), «Словник рим української мови», «Практичний словник синонімів української мови» (третє видання, опрацьоване й значно доповнене).

ЖИТТЄПИС

Святослав Караванський народився 24 грудня 1920 року у м. Одесі в родині інженера. Навчався в Одеському індустріальному інституті, а від 1939 року – на заочному підвідділі Інституту чужоземних мов. На початку 1942-го вступив на літературний факультет університету, де зблизився з гуртком української молоді, зв'язаної з ОУН.

1944 року нелегально повернувся у звільнену Одесу, але під час спроби відновити зв'язок із колишніми оунів-

цями Караванського заарештовано. 1945 року військовий трибунал Одеського військового округу засудив Святослава Караванського до 25 років позбавлення волі. Караванський в багатьох таборах: будував залізницю на р. Печорі, рубав ліс біля Магадану, добував

золото на Колімі, будував магістраль Тайшет–Лена, шив одяг у Мордовії.

19 грудня 1960 року, після 16 років і 5 місяців ув'язнення, Святослава Караванського звільнено. На той час закінчує працю над «Словником рим української мови», перекладає з англійської мови, друкує книжку «Біографії слів». 1962 р. вступив на заочний підвідділ філологічного факультету Одеського університету. Брав активну участь у громадському житті країни: збирав українські книжки для Кубані, пропонував організувати всенародні врочистості до ювілею М. Лисен-

ка, виступав за дублювання фільмів українською мовою й т. ін. 1965 р., занепокоєний ростом російщення шкіл і вишів, написав статтю «Про одну політичну помилку», став автором самвидаву. Після цього, 4 вересня 1965 року, у нього проведено обшук, 13 листопада – арешт. Оскільки не було жодного формального приводу для суду над Караванським, то на подання КДБ без суду і розслідування Караванського відправили до-сиджувати 25-літній термін (8 років і 7 місяців) у таборах суворого режиму. Караванський 5 разів оголошував голодування протесту, у Владімірській тюрмі зібрав свідчення в'язнів – учасників і свідків розстрілу польських офіцерів у Катині, підготував про це статтю. Влітку 1969 року його заарештовано в тюрмі і засуджено додатково ще на 5 років тюрми і 3 роки таборів особливо суворого режиму.

Усього Святослав Караванський провів у неволі 31 рік. У листопаді 1979 емігрував разом з дружиною до США. Активно проводить громадську й наукову діяльність.

**ОРЕСТ КОССАК,
ДИРЕКТОР
ВИДАВНИЦТВА «БАК»,
ПРО СВЯТОСЛАВА
КАРАВАНСЬКОГО**

«Варто наголосити на мовознавчій праці «Секрети

української мови». Перше видання 1993 року – тоненька книжечка, що видало видавництво «Кобза». Книжечка мала півтори сотні сторінок, натомість нове видання 2009 року – втричі більше за обсягом. Це фундаментальна праця, у якій розкрито чисті джерела нашої мови. Караванський дає певні інструменти, рецепти: як відчутти фальш, як відчутти правдиве звучання мови, зворотів і таке інше. Є і популярні видання для широкого кола читачів. До прикладу, його праця «До зір крізь терня, або Хочу бути редактором».

«Цьогоріч презентували «Звідки пішла єсть московська мова, або Шила в мішку не сховаєш». С. Караванський розставляє всі крапки над «і», пояснює, як і звідкіля походить наша мова, звідки взялася мова московська. Святослав Йосипович на простих прикладах пояснює джерела різних слів. Мовознавчі книжки Караванського – це не суха лектура. Ти їх читаєш наче детектив».

У межах проєкту «Від книги до мети» презентовано книгу Оксани Микитюк «Культура мовлення: особливості, завдання, цікавинки». Праця 2015 року в царині освіти отримала «Спеціальну відзнаку

Малого журі» Форуму книговидавців у Львові.

Доцент катедри української мови Львівської політехніки Оксана Микитюк продовжує справу великого мовознавця: є автором навчального посібника «Сучасна українська мова: самобутність, система, норма» (4-ри видання, 2012 року визнано «Найкращою книгою Видавництва Львівської політехніки») та понад 100 статей з питань термінології, лексикології, морфології, культури мовлення, прикладної та комунікативної лінгвістики; редактором та рецензентом низки наукових матеріалів. У газеті «Аудиторія» вела постійну рубрику «Як ми говоримо», де аналізувала мовлення викладачів-політехніків. Учасник наукових конференцій та симпозіумів в Україні, Польщі, Чехії.

**ОКСАНА
 МИКИТЮК
 ПРО СВЯТОСЛАВА
 КАРАВАНСЬКОГО**

«Я щаслива, що одним з велетнів-подвижників української мовознавчої науки є Святослав Караванський, без якого, поза всяким сумнівом, ми не могли б торкнутися родовищних глибин української мови. Це автор, що показує

нам не советську (чи то соловецьку), а цікаву, неповторну, неймовірно красиву та джерельно багату українську мову».

«Святослав Караванський дає змогу пізнавати «секрети» рідної мови, бо це ті скарби, що творять нашу окремішність і незалежність».

«Мовознавець вчить дошукуватися «щирого золота» на всіх мовних рівнях, бо українська мова сьогодні – це арена боротьби між уявою і штампом, між пошуком і зашиореністю, між летом і повзанням».

«Святослав Караванський за допомогою низки фактів доводить, що урядове втручання у внутрішні закони мови – це «советський винахід», це нищення хребта нації. «До мови треба підходити з державницькою міркою, з державницьким мисленням».

«За словами вченого, «немає не взятих фортець, бо з найскладніших і найнесприятливіших ситуацій є вихід. Тому, вдаривши лихом об землю, берімося до праці».

«Правила відродження української мови від Святослава Караванського такі:

- «Діяти подобно до археолога, котрий під пластами землі відкопує свідків матеріальної культури минулого».
- «Глибше орати інтелектуальним плугом».
- «Більше прислухатися до голосу Істини».

19 БЕРЕЗНЯ 2015 РОКУ

ЗУСТРІЧ ІЗ ВІДОМИМ ПИСЬМЕННИКОМ, ЖУРНАЛІСТОМ, ДРАМАТУРГОМ, НАРОДНИМ СИНОПТИКОМ ВОЛОДИМИРОМ ЛИСОМ

*Найголовніше у житті – робити добре та кваліфіковано свою справу.
Володимир Лис*

Презентовано роман «Століття Якова», який виграв гран-прі конкурсу «Коронація слова» у статусі «Найкращий роман десятиліття».

ЖИТТЄПИС

Володимир Лис народився 26 жовтня 1950 року на хуторі поблизу села Згорани Любомльського району Волинської області. 1977 року закінчив факультет журналістики Львівського державного університету імени Івана Франка.

У літературі дебютував як драматург. П'ять його п'єс поставлено в різних театрах України, на українському радіо.

Як прозаїк заявив про себе 1985 року. Член Національної спілки письменників України та Асоціації українських письменників. Нагороджений першою Премією на республіканському конкурсі творів про молодь (за повість «Там, за порогом»). Лавреат Всеукраїнського конкурсу «Коронація слова» (2000, 2001, 2003). Людина року Волинського краю у номінації «Професіонал року» (2004). Лавреат першої Премії I-го Всеукраїнського конкурсу оригінальної радіоп'єси «Відродимо забутий жанр» (2007) за п'єсу «Полювання на брата». Лавреат літературно-мистецької премії імени

Агатангела Кримського (2007). Володар гран-прі Всеукраїнського конкурсу «Коронація слова» за роман «Острів Сильвестра» (2008). Кавалер ордена «За заслуги» III ступеня (2009). Володар гранд-коронації Всеукраїнського конкурсу «Коронація слова» за роман «Століття Якова» (2010). Визнано «Митцем року», «Людина року Волинського краю – 2010».

ТВОРЧІСТЬ

Автор романів «Айстри на зрубі», «І прибуде суддя», «Камінь посеред саду», «Маска», «Острів Сильвестра», «Продавець долі», «Романа», «Графиня», «Століття Якова», «Соло для

Соломії», «Господар нашого двору» (п'єса), «Таємна кухня погоди» (книга народного синоптика) та ін.

ДУМКИ-ПЕРЛИ ВІД АВТОРА

«Задум написання книги «Століття Якова» визрівав у мене в голові п'ятнадцять років. Кілька разів починав і кидав писати роман. Яків поєднав у собі образ мого

діда і ще одного земляка, який мав, як і герой твору, дружину польку. Назвати головного персонажа Яковом допомогла Біблія. Я прочитав усе Святе Письмо, але децю люблю перечитувати періодично. Якось перечитував Соборне послання св. апостола Якова: «Ви, що не відаєте, що трапиться завтра, яке ваше життя? Бо це пара, що на хвилю з'являється, а потім зникає».

«Століття Якова» стало цікавим на Сході України, якщо навіть на презента-

цію в Донецьку, Маріуполі та Горлівці приходили люди, якщо текст західнополіським діалектом про долю волинського селянина їх зацікавив – тоді я певною мірою досягнув своєї мети. Чоловік з Луганська написав мені, що, прочитавши роман про українців, нарешті відчув себе українцем. Тільки заради тих слів варто було писати книгу».

«В одному інтерв'ю говорив, що в нас в Україні добрий письменник – не той, хто добре пише, а той, хто добре піяриться. Сьогодні змінив свою думку. Я не вмію піяритись, не заплатив за жодну рецензію. Не розумію логіки, коли митці замовляють собі похвалу. Це не цікаво. Заради марнославства? Марнославство в мене на нулі. «Століття Якова» висували на здобуття Шевченківської премії. Твір дійшов до третього туру. Тоді один з працівників телефонує і каже мені: «Володимире Савичу, нам всім так подо-

бається ваш роман. Ви потрапили до третього туру – ну робіть же щось, аби здобути премію». Кажу, що не вмію «щось робити». Написати вмію, а того не вмію. Тим-то мені й подобається конкурс «Коронація слова», бо там надають оцінку тексту, а не конкретному прізвищу і нагороди вручають не за «щось робити». Ну дадуть тобі премію, але що далі? Найбільша нагорода для мене тоді, коли мої книги читають».

13 ТРАВНЯ 2015 РОКУ

**ЗУСТРІЧ ІЗ МОВОЗНАВЦЕМ, ПОЛІТИКОМ, АВТОРОМ НИЗКИ
ПРОСВІТНИЦЬКО-КУЛЬТУРОЛОГІЧНИХ ПРОЄКТІВ**

ІРИНОЮ ФАРІОН

Зовнішня історія мови – це внутрішня історія національної свідомості її носіїв.

Ірина Фаріон

Головною дійовою особою стала організаторка проєкту Ірина Фаріон, яка презентувала докторську монографію «Суспільний статус староукраїнської (руської) мови у XIV–XVII ст.: мовна свідомість, мовна дійсність, мовна перспектива». Праця Ірини Фаріон – це перше в українському мовознавстві дослідження, що цілісно розкриває еволюцію статусу староукраїнської (руської) мови та мовної і мовно-етнічної (національної) свідомості впродовж XIV–XVII ст. у двох провідних елітарних середовищах: урядово-шляхетському та духовно-освітньому. Авторка досліджує зміну моделі світу крізь призму змін староукраїнської (руської) мови та інших мов: від теоцентризму до антропоцентризму, від панславізму до староукраїнської (руської) мови, від мовного універсалізму до українськомовного етнонаціонального самоусвідомлення.

ЖИТТЄПИС

Ірина Фаріон народилася 29 квітня 1964 року. Закінчила з відзнакою філологічний факультет Львівського державного університету імені Івана Франка. Доктор філологічних наук, доцент катедри української мови Національ-

ного університету «Львівська політехніка».

Депутат Львівської обласної ради V і VI скликань (2006–2012 рр.). Народний депутат України VII скликання від ВО «Свобода», голова підкомітету з питань вищої

освіти, перший заступник голови комітету з питань освіти та науки Верховної Ради України (2012–2014 рр.). Голова наглядової ради Міжнародного конкурсу знавців української мови імені Петра Яцика. Лавреат премій ім. Олекси Гірника (2004), Бориса Грінченка (2008), Дмитра Нитченка (2013). Засновник премії імені Олени Пчілки Міжнародного конкурсу знавців української мови імені Петра Яцика за найкраще знання української мови, студентської премії імені Степана Бандери за націоналістичну діяльність (2014) та премії імені Мелетія Смотрицького (2013) за студентські наукові дослідження.

Нагороджена Почесною грамотою Верховної Ради України за вагомий внесок у розвиток вітчизняної освіти, вдосконалення сучасної нормативно-правової бази освіти і науки (2014) та Почесною грамотою імені Президента НТШ М. Грушевського Наукового товариства імені Тараса Шевченка в Америці (2001).

НАУКОВА ТВОРЧІСТЬ І СУСПІЛЬНА ДІЯЛЬНІСТЬ

Перша наукова монографія «Українські прізвищеві назви Підкарпатської Львівщини наприкінці XVIII – поч. XIX ст. (з етимологічним словником)» (2001); багаторазово перевидані монографії «Правопис – корсет мови? Український правопис як культурно-політичний вибір» (2004–2011), «Мова – краса і сила: Суспільно-креативна роль української мови в XI – середині XIX ст.» (2007, 2009, 2010, 2011), «Отець Маркіян Шашкевич – український мовотворець» (2007, 2011), «Мовна норма: знищення, пошук, віднова» (2009, 2010, 2013) і докторської монографії «Суспільний статус староукраїнської (руської) мови у XIV–XVII ст.: мовна свідомість, мовна дійсність, мовна перспектива» (2015). Авторка сотень наукових ста-

тей з ономастики, культури мовлення, соціолінгвістики, історії мови. Укладач збірки афоризмів та сентенцій Юрія Ілленка «Криниця для спраглих» (2010) та брошури-лекції з компакт-диском «Степан Бандера – практик, теоретик, містик націоналістичного руху» (2010, 2013).

Серед авторських проєктів багаторічна організація (1998–2012) виставок мовно-політичного плаката студентів НУ «Львівська політехніка» «Мова – твого життя основа» та видання добірок плакатів «Я на сторожі коло їх поставлю Слово» (2002), «Мова – краса і сила» (2007), «Слово – меч духовний» (2012). Автор рекламного проєкту з висвітлення політичної та культурної діяльності українських провідників «Скарб нації» (2006–2015), проєкту «Від книги до мети» (2011–2016), що популяризує сучасну українську наукову і художню книжку, та телевізійного проєкту «Велич особистості» (2013–2016) на парламентському телеканалі «Рада» про видатні постаті нашої історії, культури, науки та політики.

ДУМКИ-ПЕРЛИ ВІД АВТОРА

«Ідея цієї книжки народилася в одній з аудиторій

університету «Львівська політехніка» 10 років тому, коли переді мною сиділи студенти і ми бавилися в гру: якщо ти матимеш гроші на одну мову, а в крамниці їх є понад три тисячі, то яку купиш? Тоді біль-

шість студентів прикладних лінгвістів купило англійську. Наступного дня я зробила те саме з архітекторами – і вони зробили інший вибір: обрари рідну, українську. Чому так? Хто ти є без своєї мови? *Перекопило. Усі видатні поліглоти української культури стали видатними не тому, що вони поліглоти, а тому, що творили своєю мовою:*

Леся Українка, Іван Франко, Максим Рильський, Агатангел Кримський... Тож ідея книги – довести, що престижність не застосовують до сакральних речей. А сакральна мова – це не церковнослов'янська, не грецька, не латинська і не гебрайська. Сакральна мова – це мова моїх батьків, бо вона – рідна».

«Неможливо побудувати української держави без українськомовного фундаменту. Тому наш перший президент Михайло Грушевський, цитуючи Олександра Потебню, казав, що всякі українські бажання, які минають мову, збудовані на піску».

ДУМКИ ВІДОМИХ ЛЮДЕЙ ПРО КНИГУ ІРИНИ ФАРІОН

«Праця Ірини Фаріон – це новаторське і комплексне дослідження, яке вперше у вітчизняному мовознавстві пропонує розв'язання проблеми визначення статусу староукраїнської (руської) мови в контексті діяхронної соціолінгвістики та мовно-етнічної (національної) мовної свідомості».

**Андрій Даниленко,
к.філ.н., професор
університету «Пейс»,
Нью-Йорк (США)**

«Праця Ірини Фаріон заповнює одну з лакун наукового пошуку, актуальність якого увиразнює обраний авторкою вектор дослідження: «мовна та мовно-етнічна (національна) свідомість як передумова самого суспільного статусу мови».

**Світлана Богдан, к.ф.н.,
професор
Східноєвропейського
національного
університету
ім. Лесі Українки**

«Ця праця особливо цінна тим, що вона виривається зі схеми наукової коректності нашого північного сусіда, який упродовж довгих років встановлював свої правила гри і таким чином вносив собі вигідні і неправдиві тези».

**Доктор Богослов'я
і літургії, єрмнх.
Рафаїл (Роман Торконяк)**

17 ЧЕРВНЯ 2015 РОКУ

ЗУСТРІЧ ЗІ ЗВ'ЯЗКОВОЮ ГОЛОВНОКОМАНДУВАЧА УПА РОМАНА ШУХЕВИЧА, ТАЛАНОВИТОЮ ПОЕТКОЮ ОЛЬГОЮ ІЛЬКІВ

*Кажу всім: хто бореться, той непереможний.
Ольга Ільків*

Знагоди 95-го ювілею відбулася зустріч із Ольгою Ільків та презентація її поетичної збірки «У нетах двох «закриток». Збірка має таку назву, бо 25 років «замкненою» була і сама авторка. Ці дві «закритки» – Владімір-

1933 р. закінчила народну школу і вступила до Стрийської гімназії. Влітку 1934 р. виїхала до Варшави. Брала приватні уроки, зокрема у соратників Симона Петлюри. Математики навчав Іван Макух – міністр ЗУНР. Згодом навчалася у Пе-

До більшовицької окупації Львова навчалася у Львівському медінституті та відвідувала курси косметики. Від 1942 р. – провідниця жіночої мережі ОУН Львова. Від 1945 р. Ольга Ільків у підпіллі, працює в жіночій мережі ОУН (псевдонім – «Роксоляна»). У жовтні 1946 р. разом з мамою та дочкою прибуває до Княгинич, щоб облаштувати конспіративне помешкання для Романа Шухевича. Ольга Ільків сприяла в організації підпільної «хати» для «Тараса Чупринки» у с. Грімному Городоцького району. На початку 1950 р. Роман Шухевич через Галину Дидик передав для Ольги «штафетку» (зберігається у ГДА СБУ), де рекомендував їй переїхати з родиною на Донбас та створити там осередок ОУН. 14 березня 1950 р. (за день до переїзду) «Роксоляна» поїхала до Львова, щоб попрощатися з подругами, але її заарештували співробітники МГБ.

1952-го року засуджена особливою нарадою при МГБ у Києві на 25 років. Ув'язнення

скій та Александровській центри. Ольга Ільків розповіла: «Александровській був страшний. Те, що я там не загинула, – то Божа воля. Там страшні були умови. Там був сніг на стінах. Мала тільки тоненький коц, усе решту забрали».

ЖИТТЄПИС

Ольга Ільків народилася 21 червня 1920 році у м. Стрию. Зв'язкова Романа Шухевича. Політв'язень: 14 років провела в радянських тюрмах. Указом Президента України від 17 січня 2008 р. Ольгу Ільків нагороджено орденом Княгині Ольги I та II-го ступеня.

ремишльській гімназії (1936–1939), там вступила до «Пласту». У Кракові після закінчення курсів від Ярославської гімназії склала матуру (1940). Взимку 1941 р. вступила до ОУН. Після короткого вишколу була нелегально переправлена через «зелену границю» до Львова, де 24 липня 1941 р. скерована у похідну групу на Житомирщину. Однак після арештів членів ОУН у Львові (які проводило гестапо) похід відклали. Відтак Ільків працювала у Головній дирекції Львівської залізниці друкаркою. На свої документи діставала квитки для оунівців.

відбувала в Александровському централі Іркутської області та Владімірському централі. Звільнена 6 лютого 1964 року. Від вересня 1964 р. працювала санітаркою у Львівській обласній лікарні, від 1966 р. – у до-

моуправі м. Львова двірником, щоб отримати помешкання та забрати дітей з інтернату. Від 1972 р. та до виходу на пенсію (1976) працювала у Львівському історичному музеї. Згодом – у відділі фондів Музею народної архітектури та побуту у Львові (1977–1979). Збирала старожитності на Опіллі, зокрема, Ходорівщині.

Сьогодні Ольга Ільків є учасницею наукових та виховних заходів, присвячених визвольним змаганням українців. Вона була і залишається символом незламності. Бере активну участь у політичному житті України.

16 травня 2015 року вступила до лав ВО «Свобода».

ДУМКИ-ПЕРЛИ ВІД АВТОРА

«Мама також сиділа в тюрмі. Спершу звільнилася моя сестра, яка на 12 років молодша. Тоді мама мені написала, що в таборах відпускають всіх, хто кається. А я подумала: кому буду каятися? Тим шкуродерам, що вбивали і нищили наших дівчат, здирали з них шкіру, твалтували, солили рани?! І я вирішила – ні, не буду каятися».

«Знаєте, за комунізму був такий паршивий звичай: коли вас спокушували, то так, щоб ви й не зауважили, потім вони чекали, щоб ви самі підійшли. А не підійшли – то вас переслідували. Це я на своїй шкурі добре відчула. І це мене дуже обурю-

вало, але давало мені гарт і ненависть до таких людей».

«Я пізнала, що Україна має два обличчя. Одне – те, яке мене зустрічає, яке любить не тільки мене, але всіх таких, як я. Це мене тримало, давало силу й завзяття. Друга Україна була зрадлива. Я ненавиділа тих донощиків, я з ними ніколи по-людському не говорила, сварилася з ними».

«Ми є ті самі, бо коли ми боролися, то не боялися, як і «свободівці». Бо боротьба не дає часу жаліти себе! Боротьба так захоплює, що людина не жаліє себе, не жаліє нічого, тільки хоче дійти до великої мети. Я тішуся вашими успіхами і вашим завзяттям. Я постійно дивлюся назад, бачу тих людей, які загинули, бачу всі жертви і не можу відійти від них у думках. Вони загинули, а я маю боротися й за них. Не можу без боротьби, без перемог. Я живу тільки тому, що борюся».

«Життя – це вічність, вона твориться на наших очах. І хто в це вірить, той не боїться смерті. Хай нам Бог допоможе! Слава Україні!».

Публіцистичне видання

**Авторський проєкт доктора філології Ірини Фаріон
«ВІД КНИГИ ДО МЕТИ» (IV ВИПУСК)**

Автор ідеї та організатор проєкту: Ірина Фаріон.

**Співорганізатори проєкту: Національний університет
«Львівська політехніка» та ВО «Свобода».**

Укладач: Софія Семчишин.

Літературний редактор: Ірина Фаріон, Оксана Микитюк.

Дизайн проєкту: Михайло Бондар.

Електронна версія: Василь Молдован:

www.vid-knyhu-do-mety.info

Фото: Максим Гайдучок.

Організаційна і творча група: Ярослава Вовк, Софія Семчишин, Василь Особа, Галина Кодлубай, Йосиф Ситник, Богдан Моркляник, Ігор Сільвестер, Андрій Пшик, Василь Молдован, Галина Миць, Святослав Костюк, Юлія Дембовська, Ліля Чміль, Юрій Кориневський.

Інформаційний супровід: радіо «Галичина», радіо «Незалежність», радіо «Львівська хвиля», Львівське обласне радіо, газета «Всеукраїнське об'єднання «Свобода», телеканали НТА, ТРК «Львів», Львів ТБ.

Особлива подяка ректорові Національного університету «Львівська політехніка» **Юрієві Бобалу**, начальникові відділу молодіжної політики і соціального розвитку **Володимирові Залуцькому**, завідувачеві катедри української мови **Геннадієві Вознюку**.

Дякуємо високошановній публіці, що надихала наших гостей-авторів на розкіш спілкування з нами.

Сподіваємось на неспинну співпрацю.

Підписано до друку 2016
Папір 200гр./м2. Друк офсетний.
Гарнітура «Times New Roman»
Наклад 500 прим. Зам. Т-104

Фаріон І.Д.

Авторський проєкт доктора філології
Ірини Фаріон
«Від книги до мети» (IV випуск)
Львів: ФОП Походжай М.М.

Авторський проєкт доктора філології Ірини Фаріон «Академічні майстер-класи: Від книги до мети», що триває п'ятий рік (2011–2016), передбачає щомісячне запрошення відомих науковців та митців із презентацією їхніх творів та широке медійне висвітлення. За цей час у проєкті взяло участь 40 авторів.

У пору інформаційної заблокованості української науки та культури такі живі зустрічі покликані доносити до загалу інформацію про наукові та мистецькі здобутки і формувати націєцентричні інтелектуально-мистецькі середовища.